

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-575/22

**2 Celsius in Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV
in
Skydda Skogen, Protect the forest in Zero – Associação Sistema Terrestre Sustentável
in
Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot
in
Päästame Eesti Metsad MTÜ
in
Stichting Comité Schone Lucht
proti
Evropski komisiji**

**Sodba Splošnega sodišča (šesti senat, ki zaseda v sestavi petih sodnikov) z dne
18. marca 2026**

„Okolje – Aarhuška konvencija – Zavrnitev zahteve za notranjo revizijo – Člen 10(1) Uredbe (EU) št. 1367/2006 – Delegirana uredba (EU) 2021/2139 – Gospodarjenje z gozdovi – Dejavnosti, povezane s proizvodnjo goriv in bioenergije iz gozdne biomase – Taksonomija – Zahteve za tehnična merila za pregled – Člen 19 Uredbe (EU) 2020/852 – Bistveni prispevek k blažitvi podnebnih sprememb in prilagajanju nanje – Bistveno škodovanje okoljskim ciljem“

- 1. Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Analiza podnebnih koristi – Uporaba izhodiščne vrednosti v običajnih praksah – Neobstoj količinskega praga glede izpolnjevanja cilja blažitve podnebnih sprememb – Dopustnost – Neobstoj očitne napake pri presoji – Prekoračitev pristojnosti s strani Komisije – Neobstoj – Kršitev previdnostnega načela – Neobstoj (člena 191(2) in 290 PDEU; Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 10(1)(f) in (3) ter 19(1)(c), (f) in (k); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točka 1.3; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001, člen 29(7)(b))*

(Glej točke od 52 do 64, 68, od 70 do 83 in od 90 do 97.)

- 2. Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Analiza podnebnih koristi – Upravljalci gozdnih površin, manjših od 13 hektarjev, ki so*

izvzeti iz obveznosti izvedbe navedene analize – Dopustnost – Neobstoj očitne napake pri presoji – Prekoračitev s strani Komisije obsega njenih pristojnosti – Neobstoj – Kršitev načela sorazmernosti – Neobstoj
(člen 290 PDEU; Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, členi 10(1)(f) in (3)(a), 19(1)(c), (d) in (f), ter 21(1), zadnji stavek; Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točka 1.3; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001, člen 29(6))

(Glej točke od 107 do 116, od 121 do 134 in od 138 do 140.)

3. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Prepoved povzročanja bistvene škode prilagajanju podnebnim spremembam – Določitev meril za preprečevanje povečanja negativnih podnebnih vplivov, povezanih z gospodarskimi dejavnostmi – Neobstoj očitne napake pri presoji*
(Uredba 2020/852 Evropskega parlamenta in Sveta, členi 11(1), 17(1)(b) in 19(1)(b); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, Dodatek A)

(Glej točke od 148 do 152.)

4. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Prepoved povzročanja bistvene škode prehodu na krožno gospodarstvo – Določitev meril za zagotavljanje trajnostne oskrbe z gozdno biomaso – Neobstoj očitne napake pri presoji*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člen 17(1)(d)(i); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točka 1.3)

(Glej točke od 163 do 176.)

5. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Prepoved povzročanja bistvene škode blažitvi podnebnih sprememb – Neobstoj izrecne navedbe glede potrebe po preprečevanju uničenja gozdnih ponorov ogljika – Neobstoj določitve roka za rekuperacijo ogljika, izgubljenega zaradi goloseka – Dopustnost*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 17(1)(a) in 19(1)(b); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga II, točka 1.3; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001, člen 29(6))

(Glej točke od 185 do 193.)

6. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti, povezane z gospodarjenjem z gozdovi – Prepoved povzročanja bistvene škode v zvezi z varstvom in obnovo biotske raznovrstnosti in ekosistemov – Skladnost gospodarskih dejavnosti s cilji ohranjanja na zavarovanih ali*

določenih področjih – Prepoved spreminjanja namembnosti posebej občutljivih habitatov z vidika izgube biotske raznovrstnosti – Dopustnost
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 17(1)(f) in 19(1), od (a) do (c); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točka 1.3, in Priloga II, točka 1.3)

(Glej točke od 216 do 231.)

7. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti bioenergije – Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov – Napotitev na druge določbe prava Unije – Upoštevanje ustrezne obstoječe zakonodaje Unije – Dopustnost – Neobstoj zadostnega obračunavanja emisij ogljika iz gozdne biomase – Neobstoj očitnih napak pri presoji*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 10(1)(a) in (3)(a) ter 19(1)(d); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točke 4.8, 4.13, 4.20 in 4.24; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001, člen 1, zadnji stavek, ter člen 29(6) in (7), ter Priloga VI; Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2018/841)

(Glej točke od 251 do 270 in od 275 do 281.)

8. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti bioenergije – Prepoved povzročanja bistvene škode blažitvi podnebnih sprememb – Razširitev zahteve glede preprostosti uporabe meril – Dopustnost – Obveznost opiranj na prepričljive znanstvene dokaze – Upoštevanje zahtev po skladnosti politik – Obseg – Kršitev previdnostnega načela – Neobstoj*
(člena 17(1), tretji stavek, in 191 PDEU; Uredbi Evropskega parlamenta in Sveta 2018/841 in 2020/852, člena 10(1) in (3) ter 19(1)(d), (f) in (k); Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001)

(Glej točke od 288 do 293, od 298 do 301 in od 306 do 310.)

9. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Sprejetje delegirane uredbe s strani Komisije o določitvi tehničnih meril za pregled za dejavnosti bioenergije – Obveznost opiranj na prepričljive znanstvene dokaze – Obseg – Kršitev previdnostnega načela – Neobstoj*
(člen 191 PEU; Uredba 2020/852 Evropskega parlamenta in Sveta, člen 19(1))

(Glej točke od 324 do 333.)

10. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti bioenergije – Prepoved povzročanja bistvene škode preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja – Prepoved povzročanja bistvene škode biotski raznovrstnosti – Ustreznost meril – Neobstoj očitne napake pri presoji*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 10(3)(b) in 17(1)(d)(i); Uredba Komisije 2021/2139, uvodna izjava 31; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001)

(Glej točke od 396 do 408 in 429.)

11. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Ugotavljanje okoljske trajnostnosti gospodarskih dejavnosti – Sprejetje delegirane uredbe s strani Komisije o določitvi tehničnih meril za pregled za dejavnosti bioenergije – Uporaba postopnega pristopa – Dopustnost*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, člena 10(3)(b) in 17(1)(d)(i); Uredba Komisije 2021/2139, uvodna izjava 31; Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2018/2001)

(Glej točke od 396 do 408 in 429.)

12. *Približevanje zakonodaj – Okvir za spodbujanje trajnostnih naložb – Merila za okoljsko trajnostne gospodarske dejavnosti – Tehnična merila za pregled – Vzpostavitev s strani Komisije – Merila, vzpostavljena za dejavnosti bioenergije – Merila, ki zagotavljajo, da te dejavnosti bistveno prispevajo k prilagajanju podnebnim spremembam – Neobstoj napačne uporabe prava ali napačne presoje s strani Komisije*
(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 2020/852, uvodna izjava 3 ter člen 11(1) in (3)(a); Uredba Komisije 2021/2139, Priloga I, točke 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 in 4.24, ter Priloga II, točke 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 in 4.24)

(Glej točke od 421 do 427 in od 432 do 435.)

13. *Mednarodni sporazumi – Sporazumi Unije – Pariški sporazum o podnebnih spremembah – Okvirna konvencija Združenih narodov o spremembi podnebja – Učinki – Prednost pred akti sekundarne zakonodaje Unije – Preizkus zakonitosti akta sekundarne zakonodaje Unije glede na določbe navedenih sporazumov – Pogoji – Določbe, ki niso brezpogojne in dovolj natančne – Neizpolnjeni pogoji*
(člen 216(2) PDEU; Uredba Evropskega parlamenta in Sveta 1367/2006, uvodni izjavi 19 in 21, ter člena 10(1) in 12)

(Glej točke od 442 do 459.)

Povzetek

Splošno sodišče je potrdilo sklep Evropske komisije o zavrnitvi zahteve za notranjo revizijo Delegirane uredbe 2021/2139¹ o dopolnitvi Uredbe 2020/852 o vzpostavitvi okvira za spodbujanje trajnostnih naložb².

Uredba o taksonomiji vzpostavlja enoten sistem klasifikacije, da bi se na ravni Evropske unije uskladila merila za ugotavljanje, ali je gospodarska dejavnost okoljsko trajnostna glede na različne okoljske cilje, kot je blažitev podnebnih sprememb in prilagajanja nanje.³

¹ Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/2139 z dne 4. junija 2021 o dopolnitvi Uredbe (EU) 2020/852 Evropskega parlamenta in Sveta z določitvijo tehničnih meril za pregled za določitev pogojev, pod katerimi se šteje, da gospodarska dejavnost bistveno prispeva k blažitvi podnebnih sprememb ali prilagajanju podnebnim spremembam, ter za ugotavljanje, ali ta gospodarska dejavnost ne škoduje bistveno kateremu od drugih okoljskih ciljev (UL 2021, L 442, str. 1, v nadaljevanju: Delegirana uredba).

² Uredba (EU) 2020/852 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2020 o vzpostavitvi okvira za spodbujanje trajnostnih naložb ter spremembi Uredbe (EU) 2019/2088 (UL 2020, L 198, str. 13, v nadaljevanju: Uredba o taksonomiji).

³ Člena 9 in 10 Uredbe o taksonomiji.

V tem okviru je Komisija sprejela Delegirano uredbo za dopolnitev Uredbe o taksonomiji z določitvijo tehničnih meril za pregled, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, pod katerimi pogoji nekatere gospodarske dejavnosti bistveno prispevajo k okoljskim ciljem iz te delegirane uredbe.

Tožeče stranke, Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV in druge osebe, so Komisiji na podlagi Aarhuške uredbe⁴ predložile zahtevo za notranjo revizijo Delegirane uredbe. Menile so, da je del tehničnih meril za pregled, ki jih je ta določila v zvezi z gospodarskimi dejavnostmi, ki se nanašajo na gospodarjenje z gozdovi in bioenergijo, v nasprotju z Uredbo o taksonomiji in nekaterimi zahtevami iz Pogodb.

Komisija je zahtevo za notranjo revizijo zavrnila s sklepom z dne 6. julija 2022 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), ki je predmet tožbe.

Presoja Splošnega sodišča

Tožeče stranke so v utemeljitev tožbe med drugim trdile, da je Komisija v odgovoru na njihovo zahtevo za notranjo revizijo napačno uporabila pravo, kar zadeva skladnost tehničnih meril za pregled, ki se nanašajo na gospodarjenje z gozdovi, z načelom za „nebistveno škodovanje“ cilju blažitve podnebnih sprememb iz člena 17(1)(a) Uredbe o taksonomiji. V tem smislu so trdile, da ta določba zahteva, da se zagotovi ohranitev zalog in ponorov ogljika v gozdovih vsaj na njihovih trenutnih ravneh.

Splošno sodišče pa je navedlo, da člen 17(1)(a) Uredbe o taksonomiji ne vsebuje te zahteve, tako da tehnična merila za pregled ne smejo vsebovati natančne navedbe glede potrebe po preprečevanju uničenja ponorov ogljika v gozdovih. Dodalo je, da ta določba že ureja okoliščino uničenja obstoječih ponorov ogljika, saj bi se za to lahko štelo, da znatno škoduje blažitvi podnebnih sprememb.

Po mnenju tožečih strank je Komisija storila napako tudi s tem, da se je v izpodbijanem sklepu sklicevala na merila za trajnostnost gozdov iz člena 29(6) Direktive RED II⁵, pri čemer ni prepričljivo utemeljila neobstoja pojasnila glede roka za rekuperacijo ogljika, izgubljenega ob goloseku.

Vendar je Splošno sodišče ugotovilo, da Uredba o taksonomiji in, natančneje, njen člen 17(1)(a), ne zahteva take ravni podrobnosti, da bi zajemala določitev roka za rekuperacijo ogljika, izgubljenega zaradi goloseka. Dodalo je, da na podlagi neposredne uporabe člena 29(6) Direktive RED II golosek ni gospodarska dejavnost, ki bi jo bilo mogoče šteti za „okoljsko trajnostno“, tako da sklicevanje na to določbo v izpodbijanem sklepu ni napačno.

⁴ Uredba (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (UL 2006, L 264, str. 13), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2021/1767 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. oktobra 2021 (UL 2021, L 356, str. 1) (v nadaljevanju: Aarhuška uredba).

⁵ Direktiva (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov (UL 2018, L 328, str. 82, nadaljevanju: Direktiva RED II).

Splošno sodišče je poleg tega trditev tožečih strank, da Uredba o operativnih smernicah⁶ – ker ne more naložiti strožjih zahtev od tistih iz drugih aktov primarne ali sekundarne zakonodaje Unije – ne bi bila koristna v okviru priprave zadevnih tehničnih meril za pregled, zavrnilo kot brezpredmetno.

Poleg tega naj bi Komisija po mnenju tožečih strank s sklicevanjem na Direktivo RED II in Uredbo o LULUCF⁷ napačno menila, da so merila „za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov“ ustrezna za zagotovitev, da gozdarske dejavnosti bioenergije prispevajo k blažitvi podnebnih sprememb v skladu s členom 10(1)(a) Uredbe o taksonomiji.

V zvezi s tem je Splošno sodišče ugotovilo, da ta določba napotuje na Direktivo RED II, katere člen 29(7) se nanaša na „merila LULUCF“. Ta merila so v bistvu povezana s parametri iz Uredbe o LULUCF, ki opredeljuje zaveze držav članic glede sektorja rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva. Poleg tega Uredba o taksonomiji zahteva, da Komisija pri določanju tehničnih meril za pregled upošteva „ustrezno obstoječo zakonodajo Unije“. Komisiji torej ni mogoče očitati, da je v izpodbijanem sklepu navedla, da je upoštevala določbe Direktive RED II in Uredbe o LULUCF.

Poleg tega Komisija, v nasprotju s stališčem tožečih strank, ni niti navedla niti namigovala, da bi bilo obračunavanje biogenih emisij iz gozdov v skladu z Uredbo o LULUCF kompenzacija za zmanjšanje emisij. Iz izpodbijanega sklepa je namreč razvidno, da uporaba gozdne biomase prispeva k zmanjšanju emisij, kadar so izpolnjena nekatera merila, kar je poleg tega predpostavka, ki jo je zakonodajalec oblikoval v Direktivi RED II.

Splošno sodišče je zavrnilo tudi trditev tožečih strank, da bi morala Komisija pojasniti, kako naj bi se emisije iz sečnje in sežiganja gozdne biomase „kompenzirale“ v okviru Uredbe o LULUCF.

V zvezi s tem je ugotovilo, da Direktiva RED II izhaja iz načela, da je biomasa, ki je postala gorivo, mogoče opredeliti kot energijo iz obnovljivih virov, če so izpolnjeni pogoji za to. Gre tudi za predpostavko, ki jo je vzpostavil zakonodajalec in od katere Komisija ne more po lastni volji odstopiti. Poleg tega Uredba o LULUCF od držav članic zahteva, da ohranijo svoje naravne ponore ogljika. Ker torej sistem kompenzacije emisij, na katerega se nanašajo trditve tožečih strank, izhaja iz Uredbe o LULUCF, Komisiji ni bilo treba pojasniti zgoraj navedene kompenzacije.

Prav tako so tožeče stranke napačno trdile, da se Komisija ni mogla sklicevati na merila LULUCF, saj se z Uredbo o LULUCF ne obračunavajo vse emisije ogljika iz biomase, temveč le spremembe ponorov ogljika v gozdovih v primerjavi z referenčno vrednostjo, ki temelji na projekciji ravni ponorov ogljika v gozdovih na podlagi preteklih ravni sečnje. Če bi namreč upoštevana tehnična merila za pregled presegla parametre iz Direktive RED II in Uredbe o LULUCF, zlasti z obračunavanjem emisij iz zgorevanja gozdne biomase v energetske sektorju, bi to lahko povzročilo tveganje dvojnega obračunavanja emisij toplogrednih plinov.

⁶ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2022/2448 z dne 13. decembra 2022 o določitvi operativnih smernic o dokazih za skladnost s trajnostnimi merili za gozdno biomaso iz člena 29 Direktive (RED II) (UL 2022, L 320, str. 4).

⁷ Uredba (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o vključitvi emisij toplogrednih plinov in odvzemov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v okvir podnebne in energetske politike do leta 2030 ter spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 in Sklepa št. 529/2013/EU (UL 2018, L 156, str. 1, v nadaljevanju: Uredba o LULUCF).

Splošno sodišče je nazadnje zavrnilo trditve tožečih strank, da Uredba o LULUCF v bistvu ne omogoča obračunavanja emisij na dovolj ciljno usmerjen način za ugotavljanje, v kolikšni meri je pridobivanje biomase vzrok za prekomerno izkoriščanje. V zvezi s tem je v skladu z navedeno uredbo ugotovilo, da referenčna vrednost za gozdove držav članic temelji na predpostavki, da razmerje med trdno in energetsko rabo gozdne biomase, kot je bila ugotovljena v obdobju od leta 2000 do 2009, ostaja nespremenjeno. Vendar je ta predpostavka, ki zagotavlja, da se povečanje sečnje za namene uporabe bioenergije obračuna kot odbitek v sektorju LULUCF, ciljno usmerjena.

Splošno sodišče je poleg tega razsodilo, da Komisija ni storila napake s tem, da je zavrnila stališče tožečih strank, v skladu s katerim je Delegirana uredba v nasprotju s členom 2 okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC) in členom 2(1) Pariškega sporazuma, odobrenega 12. decembra 2015 (v nadaljevanju: Pariški sporazum). V ta namen je preverilo, ali imata navedeni določbi neposredni učinek.

V zvezi s tem je opozorilo, da so v skladu s členom 216(2) PDEU mednarodni sporazumi, ki jih sklene Unija, zavezujoči za njene institucije in imajo zato prednost pred akti, ki jih te sprejmejo. Vendar se je mogoče na določbe mednarodnega sporazuma, katerega pogodbenica je Unija, v podporo tožbi za razglasitev ničnosti akta sekundarne zakonodaje Unije ali ugovoru nezakonnosti takega akta sklicevati le pod pogojem, da narava in sistematika tega sporazuma temu ne nasprotujeta in da so te določbe z vidika svoje vsebine brezpogojne in dovolj natančne.

Splošno sodišče je navedlo, da ti pogoji za možnost sklicevanja veljajo tudi v okviru zahteve za notranjo revizijo na podlagi Aarhuške uredbe, ki je predhodna postopkovna faza, s katero je mogoče po potrebi utemeljiti poznejšo tožbo pred sodiščem Unije.

V obravnavani zadevi navedeni določbi UNFCCC in Pariškega sporazuma z vidika njune vsebine očitno nista brezpogojni in dovolj natančni, da bi imeli neposredni učinek in da bi se torej nanju tožeče stranke lahko sklicevale.

Splošno sodišče je nato preverilo, ali ti določbi spadata v eno od dveh izjem, ki izhajata iz sodne prakse Sodišča in ki sodišču Unije omogočata nadzor nad zakonitostjo akta Unije glede na mednarodni sporazum tudi ob neobstoju neposrednega učinka. V skladu s prvo izjemo mora biti iz izpodbijane posebne določbe prava Unije mogoče sklepati, da je bila namenjena temu, da se s pravnim redom Unije izvaja določena obveznost, ki izhaja iz sporazumov, sklenjenih v okviru Svetovne trgovinske organizacije (STO). Druga izjema v bistvu predpostavlja, da navedena določba neposredno in izrecno napotuje na natančne določbe zadevnega mednarodnega sporazuma.

V obravnavani zadevi pa tožeče stranke niso opredelile nobene posebne določbe Delegirane uredbe, katere namen bi bil v pravnem redu Unije izvajati posebno obveznost, ki izhaja iz člena 2 UNFCCC ali člena 2(1) Pariškega sporazuma. Poleg tega ti zadnjenavedeni določbi določata le cilje in splošna pravila, ne da bi opredeljevali natančno sredstvo, s čimer podpisnicam, med katerimi je Unija, puščata široko polje proste presoje pri opredelitvi natančnih pravil za njuno izvajanje.

Splošno sodišče je dodalo, da se Uredba o taksonomiji prav tako ne sklicuje na UNFCCC in da le ena od uvodnih izjav navedene uredbe vsebuje izrecno sklicevanje na natančno določbo tega sporazuma. Vendar navedena uvodna izjava ni del normativnega dela Uredbe o taksonomiji in zato sama po sebi ni zavezujoča. Zato v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti nobene od zgoraj navedenih izjem.

Nazadnje, Splošno sodišče je ugotovilo, da je sodna praksa, ki so jo navedle tožeče stranke,⁸ v skladu s katero okoliščina, da mednarodni sporazum vsebuje določbe, ki nimajo neposrednega učinka, sodišču ne preprečuje nadzora nad spoštovanjem obveznosti, ki zavezujejo Unijo kot podpisnico tega sporazuma, osamljen primer in da ji poznejša sodna praksa sodišča Unije ni sledila. Komisija je tako v izpodbijanem sklepu pravilno ugotovila, da zakonitosti Delegirane uredbe ni mogoče preučiti glede na navedeni določbi mednarodnega prava, na kateri so se sklicevale tožeče stranke.

Ker je Splošno sodišče zavrnilo vse trditve tožečih strank, je tožbo v celoti zavrnilo.

⁸ Sodba z dne 9. oktobra 2001, Nizozemska/Parlament in Svet (C-377/98, EU:C:2001:523, točka 54).